

[Lawaetz]

mer i? Man vil gerne, at vi med lukkede øjne og uden at vide, hvor pengene kommer fra, skal støtte forslag om udgifter. Tvinger det ikke et oppositionsparti til at gå imod, selv om man kan finde noget fornuftigt i intentionerne, og selv om man meget gerne vil medvirke til at bekæmpe den nationale og menneskelige ulykke, som den helt uacceptable arbejdsløshed er? Jeg får sikkert intet ordentligt svar, og det er således regeringens egen fejl, om martspakken får en ublid modtagelse.

Er der da noget godt i intentionerne bag disse krumspring for at skaffe kunstig beskæftigelse, når den planlagte, opreklamerede og stædigt gennemførte politik ikke har hjulpet, tværtimod? Ja, der er absolut noget fornuftigt og rigtigt bag lovforslagene, og fremskridtspartiet var det første, der førte den grundtanke frem, at det var mere økonomisk for samfundet og bedre og sundere for mennesker at lade dem foretage sig noget nyttigt i stedet for at betale milliarder i understøttelse for ingenting. Men vort såkaldte § 75-forslag om folks grundlovssikrede ret til arbejde ville man ikke diskutere. Man forsøgte blot at gøre grin med det i stedet for at tage en saglig debat, der måske dengang kunne have ført til en sundere martspakke end den, vi har i dag.

Men hvad blev i øvrigt resultatet af vort forkætrede forslag? Man husker statsministerens omtalte Århustale, hvor han gik ind på den samme tankegang. Man husker arbejdsministerens modstand mod sådanne frygtelige ideer. Ikke desto mindre er det intentionerne bag arbejdsministerens forslag, der ligger på bordet i dag. Går vi ud fra det, skulle der være grundlag for en debat.

Fremskridtspartiet er villigt til at gå ind i en saglig debat, men vi har fortsat en bekymring for, om regeringen også har mod og vilje til at gå ind i en uformel, saglig debat. Det er i hvert fald betingelsen for, at disse forslag skal komme længere end til folketingsalen. Vi håber, at vi har lov til at tro, at man denne gang vil tage fornuftigt på alle de skævheder, der også er i disse forslag, og som jeg gerne vil have lov til at komme tilbage til, og jeg vil tilsige en yderst saglig medvirken, hvis man kan opnå et positivt resultat i retning af det langt mere nøgterne, der ligger i vores § 75-forslag.

Mimi Stilling Jakobsen (CD):

Jeg kender ikke ret mange, der ikke synes, at det er bedre at gøre de passive penge, der i øjeblikket går til arbejdsløshedsunderstøttelse, til aktive penge, til lønninger. Jeg kender ikke nogen, der ikke synes, det er bedre at producere et eller andet konkret, noget, der kan sælges, noget, der kan bruges til noget, end bare at stå og bytte flasker rundt eller lave forskellige former for beskæftigelsesterapi i nogle produktioner. Det tror jeg alle er enige om; det mener statsministeren også, det mener arbejdsministeren også, så det er selvfølgelig også det, der ligger i forslaget her. Men der er jo en grund til, at det efterhånden har varet omtrent halvandet år, fra statsministeren også kom frem til den erkendelse, og til vi i dag igen står med et forslag om jobskabelse i folketinget. Det er svært det her, for problemerne er ikke løst ved, at vi alle erkender, at det da ville være bedre; og enhver kan se det fornuftige i det, men problemernes løsning starter med den erkendelse.

Centrum-demokraterne har, som det vil være almindeligt bekendt, deltaget i forhandlinger om jobskabesforslaget allerede for et års tid siden, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi også dengang var kritiske, skeptiske over for, hvad det her kunne blive til. Kunne det overhovedet blive til noget? Hvor megen skade kunne det i givet fald gøre? Og hvor megen gevinst?

Et af kritikpunkterne gik på – det har flere ordførere i dag naturligt været inde på – at det er noget kunstigt noget, det her. At skabe job er der for så vidt kun én vej til, og det er ved at gøre det attraktivt for virksomhederne ved at stille dem i udsigt, at hvis de producerer den eller den vare, så kan den sælges, og så kan de tjene penge på det. Det er det, det drejer sig om. Har man ikke fra en virksomhedsleders side udsigt til profit, til fortjeneste, så er der faktisk ikke noget incitament til at sætte det i gang. Det er nu engang det privatkapitalistiske samfund, og det er det, vi lever med – efter nogles mening dårligt, efter nogles mening meget godt.

Det er altså den vej, CD også dengang foreslog. Vi sagde til regeringen allerede dengang, at socialdemokratiet tror på jobskabelse, tror på, at det kan skabe så og så mange job, 15.000, 17.000, måske 30.000 job, hvem